

вай ме, въ паритѣ не е щастието на хората. Не заминавай отъ тука. Нѣщо ми каза, че не ни очаква добро. . .

Но Андрей не я разбралъ. Той не вѣрвалъ на чувствата ѝ. И решилъ: „Ще отида!“

Анна млъкнала. Навела глава, преглътнала си сълзитѣ и тихо започнала да му приготвя за пжтъ. Андрей прогалъ лодката, съ която ловѣше риба и прехраняваше цѣлото си семейство. Накупилъ стока за дюкянчето на Анна.

Дошло последното утро. Настъпилъ жестокиятъ день на раздѣла. Бодриятъ, смѣлиятъ и спокойниятъ Андрей се прощавалъ съ разплаканата си жена, утѣшавайки я като дете: „Азъ скоро ще се върна, Анна. Нѣма да усѣтимъ като се изтърколи годината. И пакъ ще си заживѣемъ съ тебе отъ хубаво по-хубаво. Ще потърпимъ малко, но пъкъ поне ние и децата ни ще сме много щастливи. За васъ отивамъ, разбери ме, за васъ! Пази децата и не ме забравяй!“

И той се навелъ надъ люлката на болното си момченце, цѣлуналъ го и казалъ: „Пази това детенце, Анна. Пази го като очитѣ си. Погледни го колко е слабичко. О, миличкото ми! То ще ми порастне голѣмъ юнакъ. Азъ ще му донеса хубавъ подарѣкъ отъ далечната страна. . . . Е, стига си плакала, Анна. Мъртвецъ не погребвашъ, я! Кажу ми нѣщо на изпращане!“

Анна покрила очи съ кърпичката си, само плакала. Тя нѣмала сила да му проговори нѣщо. Сърцето ѝ силно тупало, сѣкашъ повтаряло: „Нѣма да се върне! Нѣма да се върне!“

— Стига! — казалъ Андрей. — Време е вече да вървя. Прощавай! — И той прегърналъ и целуналъ децата си, които презъ всичкото време го гледали уплашено съ отворени очи. Прегърналъ Анна и се простилъ съ нея. Тя искала да събуди детенцето, но